

Cestujeme světadíly

Stanislava Bumbová

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

Cestujeme světadíly

Stanislava Bumbová

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

Jak na to?

Potřebujete:

- někoho, kdo už umí dobře číst (třeba maminku, dědu, starší sestru nebo někoho podobného),
- čtenáře začátečníka,
- tuhle knížku se zajímavým příběhem.

Položte si knížku mezi sebe... a jde se na to!

Zkušený čtenář čte delší černé texty označené

obrázkem

, začátečník čte modré texty

označené obrázkem

.

A teď už příjemnou zábavu při čtení ve dvou!

OBSAH

EVROPA	8
AUSTRÁLIE	18
ANTARKTIDA	28
ASIE	34
AFRIKA	42
AMERIKA	50
JIŽNÍ AMERIKA	52
SEVERNÍ AMERIKA	58

CESTUJEME PO SVĚTĚ

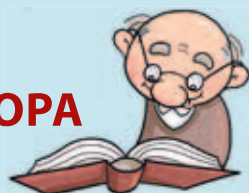

HALÓ, DĚTI, POJĎTE SEM!
OBJEVÍME SPOLU ZEM.
NAVŠTÍVÍME V MALÉ CHVÍLI
VŠECHNY ZEMSKÉ SVĚTADÍLY.

BEZ LETADEL, BEZ VLAKŮ...
ČEKÁ NÁS SVĚT ZÁZRAKŮ,
DOBRODRUŽSTVÍ, CESTY V ČASE...
ZKRÁTKA ZEMĚ V CELÉ KRÁSE.

VEZMĚTE I TÁTY, MÁMY,
AŤ NA CESTĚ NEJSME SAMI.
VYRÁŽÍME – TŘI, DVA... HNED,
POZNAT TEN NÁŠ MODRÝ SVĚT.

EVROPA

V Evropě se mluví více než dvěma sty různými jazyky. Tento světadíl zásadním způsobem ovlivnil světovou civilizaci, kulturu, běh světových dějin. Zvířata i rostliny se zde dělí o životní prostor s lidskými sídly, zemědělstvím a průmyslem, přesto je tento kontinent domovem rozmanitých forem života.

CO JE TO?

Zde jsi doma, znáš to tady,
svoji postel, města, hrady,
lidi, školu, také les,
kam chodíváš na maliny.
U sousedů není jiný...

Jen těch řečí,
každá něčí.

A té krásy měst i míst!
Jen počkej, až budeš číst,
přidáš stopu ke stopě...

Porozumíš dílu světa.

Jakémupak?

... **Evropě!**

BRATRŮV ÚKOL

Můj starší bratr dostal ve škole úkol. Měl si vybrat pět evropských států, ke každému pak přiřadit jednu věc, podle které by ten stát ostatní poznali. Bratr si s tím lámal hlavu. Seděl u počítače i nad knížkami. Nakonec jsem mu pomáhal já i rodiče a tohle si napsal do svého sešitu:

1. **Nizozemí** – tulipány, protože se tam tyto květiny pěstují.
2. **Francie** – víno, prý jsou francouzská vína nejlepší na světě.
3. **Švýcarsko** – hodinky (tedy podle tatínka, my mysleli spíš na čokoládu, ale ta je i v Belgii).
4. **Itálie** – zmrzlina, protože italská zmrzlina je vyhlášena po celé Evropě.
5. **Skotsko** – kostkovaná sukně, kterou zde nosí muži.

Jsme zvědaví, co tomu řekne paní učitelka.
Dozvěděli jsme se mnoho nového. Třeba že
Rubikovu kostku vymysleli v Maďarsku. Nebo
že Českou republiku proslavil v Evropě proslulý
český kapr. A co vy, děti, nezkusíte si to také?

ZAJÍC

„CO JSI SNÍDAL ?“

„, TRAVIČKU,
JETELÍČEK, –

CHROUPY, CHROUPY –

A JE V BŘÍŠKU...“

„ŽE TĚ NEBOLÍ!

CO TO NA POLI?

VYTAHÁM TĚ ZA !

KRÁST SE PŘECE NESLUŠÍ!“

„ JÍM JEN V NEDĚLI...“

„NELŽI, MLSNÝ ULIČNÍKU,

RÁNO JSME TĚ VIDĚLI!“

SÝČEK

Pověz ty mně, milý sýčku,
jaký je les při měsíčku?

„Tišší nežli krůčky myší.

Srnky pijí u říčky
a na nebi hvězdičky
rozsvěcují očka rose –
studí vílí nožky bosé.

A les spí a usíná...

Sem tam zvonek zacinká,
než sluníčko rozehřeje
trávě zkřehlá kolínka.“

PROCHÁZKA SE SELÁTKY

Žaludy, bukvice, kořínek přesladký –
lesem jde maminka s malými selátky.

Na nožkách kopýtka, na zádech proužky,
čmouchají rypáčky, bimbají oušky.

Sluníčko jim pěkně svítí,
nožičky je nebolí.

Až si v lese nacpou bříška,
proběhnou se po poli...

+
VÍTĚZ

Běžím. Noha střídá nohu. Ruce prorážejí vzduch. Cítím své srdce bušit až v krku. Horké řecké slunce spaluje mé tělo. Musím vydržet. Běžím jako jelen! Jsem rychlý jako blesk. V uších mi zní ohlušující jásot lidí. Konečně vidím na vlastní oči, jaké to je! Tisíce zdvižených rukou, tisíce úst volá mé jméno. I já s radostným výkřikem zdvím ruce. Zvítězil jsem. Jsem olympijským vítězem. Mou hlavu ozdobí věnec z vavřínových listů.

Mnozí lidé mě budou uctívat víc než věhlasné vojevůdce. Postaví mou sochu v posvátném háji. Nedokázal bych hodit disk nebo oštěp. Nepřepral bych ostatní silné muže v zápase. Stačilo mi jen běžet jako zajíc. A vyhrát. Jen vyhrát...

Roku 776 před naším letopočtem se na jihu Evropy – v antickém Řecku – konaly první olympijské hry. Na ně později navazují olympijské hry novodobé, kterých se účastní národy celého světa.

RENESSANCE

Můj děda jednou prohlásil, že se mu na Evropě nejvíc líbí renesance. Lámal jsem si s tím hlavu, slyšel jsem to slovo poprvé. Děda mi proto půjčil knihu. Prohlédl jsem si obrazy. Byly na nich krásné paní i vznešení pánové. Žádný podobný obraz však nevisí nad dědovým křeslem. Že by se děda zajímal o šaty dam či o kordy a dýky pánů? Možná ho zaujaly sochy. Nebo spíš typické renesanční domy?

Už vím! Děda pořád říká, že Evropa nikdy netáhla za jeden provaz. Renesance se rozšířila po celé Evropě, a tím lidi spojila. Děda se ale směje a vrtí hlavou. Pak mi vysvětluje, že se v té době konečně člověk začíná zajímat o člověka. A také o druhé lidi. Vyráží na lodích hledat nové světy. Očima oceňuje krásu. Srdcem pak to, co oči

vidět nemohou. „Kromě toho, ruka, co drží štětec, nedrží třeba pušku,“ uzavírá děda.

Ještě všemu nerozumím, ale dědu mám rád.

Babička říká, že je renesanční člověk. Kdyby prý byl každý jako náš děda, bude dobře nejen v Evropě.

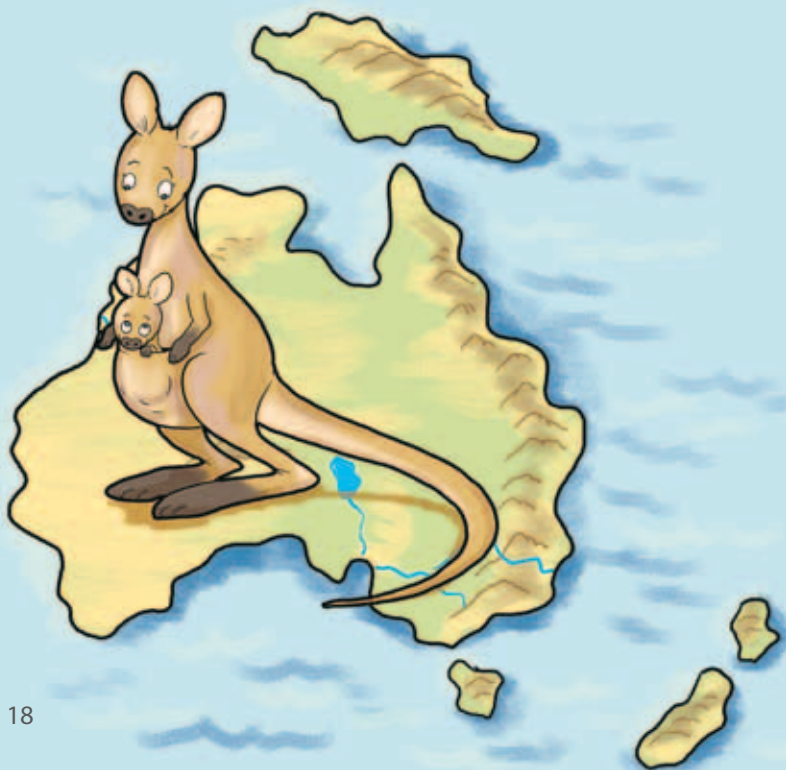
Renesanční člověk je označení pro všestranně nadané osobnosti. Zabývají se mnoha obory lidského vědění a umění. Mluví mnoha jazyky, mají široký společensko-kulturní, politický i filozofický rozhled.

Renaissance je časové období lidských dějin, v němž dochází k velkému rozvoji lidského myšlení a vědeckého poznání. Nastává přechod od středověku k novověku.

AUSTRÁLIE

Austrálie je nejmenší, nejplošší, nejsušší a nejstarší kontinent. Po Antarktidě je také nejméně zalidněný. Nachází se zde pouze jeden stát. Původní obyvatelé se nazývají aboriginové. Austrálie je vzdálená od ostatních světadílů. Život si zde hledal vlastní cesty, proto se mnohá zdejší zvířata i některé rostliny jinde na světě nevyskytují.

CO JE TO?

V jihu světa žije sama,
pod rukama, pod nohama,
okolo ní z každé strany
modrá moře, oceány.

Tolik rostlin, ptáků, zvěře,
eukalypty, květy, keře,
koalové, klokani,
dingo se v ní prohání...

Je známá tím, kdo v ní žije,
uhodneš kdo?

... **Austrálie!**

DOBRODRUŽSTVÍ V HLUBINĚ

Můj strýček je potápěč. Cestuje po světě, zkoumá a fotí vraky lodí. Mně se víc líbí obrázky mořských živočichů. Strýček mi ukazoval hejna rybek, medúzy i zvědavou chobotnici. Chtěla mu chapadly sáhnout na nos. Na poslední fotografii byl žralok bílý lidožravý.

Strýček se setkal se žralokem v Austrálii. Žralok vypadá hrozně! Obrovské čelisti, ostré zuby, nelítostné oči. I ploutve mi nahánějí strach. Strýček měl prý také srdce v kalhotách. Vyprávěl, jak se žralok nečekaně vynořil z hlubiny. Chladné oči si strýčka mlsně prohlížely. Vtom ho strýček vyfotil fotoaparátem. Asi proto žralok usoudil, že blikající potápěči nebudou nejchutnější a odplul hledat něco lepšího na zub.